

KINH NGUYỆT ĐĂNG TAM-MUỘI
QUYỂN 9

Bấy giờ Đức Thế Tôn liền nói bài kệ:

*Vào thuở xưa, lúc ta tu hành
Làm vua hiệu là Dũng Kiên Đắc
Bấy giờ có thành tên Trân bảo
Nhà vua ra thành ngắm vườn cây.
Ngồi trên xe báu gặp Tỳ-kheo
Đoan chánh, đặc biệt rất vi diệu
Ba hai tướng tốt tự trang nghiêm
Ánh sáng chiếu khắp cả mười phương.
Hiệu Thiện Hoa Nguyệt, đến các thành
An trụ Từ bi, làm lợi ích
Vì cứu chúng sinh nên vào thành
Công đức, oai lực rất đoan nghiêm.
Lúc đó sắc ta không bằng ngài
Liền khởi tâm ghen ghét tăng thượng
Bị ái dục vô minh trói buộc
Sợ Tỳ-kheo ấy đoạt ngôi vua.
Thuở ấy ta có ngàn người con
Ngồi trên xe báu tháp tùng ta
Dùng các mã quý để trang nghiêm
Đi như các Thiên tử Đạo-lợi.
Năm trăm Thiên tử trong số ấy
Đều mang hài ma-ni diệu bảo
Trang nghiêm bằng mã báu anh lạc
Có lưới vàng phủ lên trên xe.
Có tám vạn thể nữ quyến thuộc
Thấy đều tuyệt đẹp, thật diễm lệ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ngồi trên xe báu thấy Tỳ-kheo
Đoan chánh giống như núi Tu-di.
Họ thấy đều tưởng như cha mình
Đồng phát tâm Vô thượng Bồ-đề
Theo ngài để tu hạnh thanh tịnh
Cởi ngọc anh lạc dâng Tỳ-kheo.
Ta liền sinh tâm càng ganh ghét
Và sinh tâm tức giận, ướ trược
Nhà vua mê loạn bảo các con:
“Hãy giết Tỳ-kheo trước mặt ta”.
Các con nghe cha bảo như vậy
Hết sức buồn rầu thưa với cha:
“Xin cha chớ nói lời như vậy
Chúng con không thể giết vị ấy.
Dù ai có giết hại chúng con
Trải qua hằng sa nhiều ức kiếp
Cũng không thể giết Pháp sư này
Bởi nhờ ngài nên phát tâm đạo.
Chính nhờ ngài con phát tâm này
Con nguyện thành Phật Nhân Trung Thắng
Người đến Bồ-đề không làm ác
Chúng con đều là con của Phật.”
Vua nghe các con nói như vậy
Liền bảo kẻ hầu gọi Chiên-đà
Gấp bảo đao phủ giết Tỳ-kheo
Người đứng ở trước trong cung ta.
Tức thì dẫn kẻ sát nhân vào
Tên là Nan-đề rất bạo ác
Tay cầm dao bén giết Tỳ-kheo
Chặt thân của ngài thành tám khúc.
Tỳ-kheo bị chém, thân không máu
Chỗ chặt phóng ra ngàn ánh sáng
Lại có vòng công đức cát tường
Bỗng nhiên hiện ra trong thịt ngài.
Khi làm điều cực ác vậy rồi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lúc đó ta đi dạo vườn cây
Những việc ca múa đều không thích
Vì nghĩ đến Pháp sư Hoa Nguyệt.
Lúc ấy ta liền ra khỏi vườn
Ta lại đi vào thành Trân bảo
Khi ta lên xe đi đến đó
Là chỗ giết chết vị Tỳ-kheo.
Liền nghe tiếng gào trên không trung
Vô lượng chư Thiên đang kêu khóc
Đều bảo: “Vua ác tạo nghiệp nặng
Chết đọa A-tỳ chịu khổ đau.”
Khi vua nghe tiếng của chư Thiên
Ôm lòng sầu não rất lo sợ
Ta đã làm vô lượng tội nặng
Bởi vì giết Tỳ-kheo Thiện Hoa.
Như Lai đầy đủ vô lượng trí
Ngài là con Phật, Bạc Tối Thắng
Điều phục các căn, tâm tịch diệt
Ta vì ái dục nên giết ngài.
Có người thọ trì pháp Như Lai
Khi Tạng chánh pháp bị hoại diệt
Hay vì thế gian đốt đèn trí
Ta vì ái dục, giết vị ấy.
Là bậc Y vương của thế gian
Trị bệnh phiền não cho chúng sinh
Lại dùng cam lồ cứu thế gian
Ta vì ái dục nên giết ngài.
Đạo sư nắm giữ tạng Thắng pháp
Chúng sinh tâm tối, thấp đèn sáng
Bậc Pháp vương trì Đà-la-ni
Ta vì ái dục nên giết ngài.
Vì đời diễn nói thắng diệu pháp
Thậm thâm vi diệu khó thấy được
Nói rõ con đường đến đạo tràng
Ta vì ái dục nên giết ngài.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trí ngài thanh tịnh, không uế tạp
Ngưng tịnh, tịch diệt, hằng tại định
Mất mù ái dục, nên giết ngài
Dục là nhân khổ cần phải bỏ.
Các Đức Phật quá khứ, vị lai
Và Nhân Trung Tôn ở hiện tại
Công đức vô lượng như biển cả
Mọi người chấp tay quy mạng ngài.
Chết vào đường ác, ngục A-tỳ
Không ai có thể cứu ta được
Đã tạo tội, không tin nghiệp quả
Bởi vì giết hại Đại Pháp sư.
Than ôi! Tâm ác tạo nghiệp khổ
Than ôi! Ngồi vua tự ngạo mạn
Rốt cùng ngồi vua đâu chắc thật
Hãy bỏ tất cả sống một mình.
Trước không dục nhiễm, tu tịnh nghiệp
Từ bi, ái ngữ, đúng con Phật
Chỉ vì thương đời lia các lỗi
Ngài Thiện Hoa Nguyệt đi về đâu.
Than ôi! Bạc Thánh đây sức nhẫn
Than ôi! Diệu sắc, đức tương ứng
Không hề hý luận công đức tu
Nay ngài bỏ con đi về đâu?
Nay con mới biết lời Đại tiên
Thế gian vì dục nên bị hại
Thân tâm nóng bức, nhân đường ác
Biết như vậy rồi bỏ dục hành.
Chết vào đường ác, trong địa ngục
Không ai có thể cứu ta được
Tạo ra nghiệp ác thật nặng nề
Bởi vì giết hại Tỳ-kheo ấy.
Bỏ ngôi vua lao nhọc, sợ hãi
Phụng trì cấm giới tu phạm hạnh,
Nay con nhờ ngài được tự tại

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hoan hỷ, tịnh tâm dựng tháp lớn.
Cúng dường bậc Trí tuệ vô não
Kho tàng trí tuệ bậc tầm quý,
Chớ để con đọa ba ác đạo
Xa lìa tiếng ác và hủy báng.
Phi, hậu, cung nhân, các thân thích
Tể tướng tối cao và nô tỳ
Sát-lợi, Trưởng giả cùng các quan
Lúc đó vua khóc, nói họ rằng:
Các khanh vì ta mau sửa soạn
Các thứ hương hoa thật tốt tươi
Y phục thượng diệu và dầu sữa
Dùng để hỏa táng Tỳ-kheo này.
Bây giờ các khanh mau chất lên
Tất cả củi thơm thật thắng diệu
Chiên-đàn theo mùa, nước trầm hương
Tô-tỳ-lực-ca và long não.
Trăm ngàn y phục tắm dầu sữa
Thả đều quần vào thân Tôn giả
Ta dùng tín tâm thật tối thượng
Dâng các vật quý báu cúng ngài.
Nghe sắc lệnh đại vương ban bố,
Tể tướng đệ nhất, dân trong thành
Dùng các dầu thơm, tắm gỗ hương
Các thứ hương bột thật thắng diệu.
Lấy nước hương bột rửa sạch ngài
Lại dùng các hương tắm thân ngài
Dùng y dầu sữa quần quanh thân
Để thân ngài lên các gỗ thơm.
Thân vi diệu Mâu-ni thuở xưa
Ba học và sáu đấu xá-lợi
Nhà vua đã làm tháp thắng diệu
Cúng dường các thứ, luôn lễ bái.
Vòng hương xoa, bột, trăm lời khen,
Treo các linh đẹp và dù lọng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phi hậu, cung nhân và con cháu
Từ đó ra thành đến chỗ ngài.
Nhà vua mỗi ngày cúng ba lần
Sau đó mới từ tháp trở về
Vòng hoa tươi tốt để cúng dường
Trang nghiêm bằng tràng phan, bảo cái.
Bởi vua ngu si tạo các tội
Ngay chỗ tháp ấy thành tâm sám
Trải qua chín mươi lăm ức năm
Luôn luôn sám hối không mệt mỏi.
Trí tuệ có được rất thanh tịnh
Kiên trì cấm giới không sút mẻ
Suốt ngày đêm thọ tám trai giới
Hộ trì thanh tịnh không hủy phạm.
Vua bị ngăn che bởi ái dục
Tự thân tạo ra nghiệp bất thiện
Thân hoại mạng chung đọa địa ngục
Ở trong A-tỳ chịu cực khổ.
Từ trước đến nay không được gặp
Chín mươi lăm ức các Như Lai
Trong chín mươi lăm ức kiếp ấy
Sinh ra ở đời thường bị mù.
Sáu mươi hai ức na-do kiếp
Tuy có mắt sáng lại bị hư
Lại trong một ức na-do kiếp
Dù có mắt sáng lại bị mù.
Cũng lại luôn bị chặt tay chân
Và bị cắt tai, mũi, môi, lưỡi
Sinh trong loài người na-do kiếp
Sinh các chỗ khác, cũng như vậy.
Nhà vua đã tạo vô lượng tội
Ở các thế gian thường bị khổ
Nếu ai muốn được sự an lạc
Hãy nhớ đừng làm nghiệp ác nhỏ.
Nhà vua tuy đã sám hối rồi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Mà vẫn không thoát nghiệp đã tạo
Đã tạo nghiệp ác như vậy rồi
Sau chết phải đọa ngục A-tỳ.
Chặt hết thân đầu và tứ chi
Lại bị cắt tai và xẻo mũi
Móc hai con mắt, nói không hết
Vô lượng ức kiếp vì dục vậy.
Tạo nhiều nghiệp ác, lúc mạng chung
Sau bị xẻ thân, thí cho người
Đó là chặt đầu và tay chân
Bỏ vua, bỏ con vì Bồ-đề.
Bỏ vợ thương yêu nhiều tiền của
Cung nhân, thể nữ, voi và ngựa
Xe chạy, thuyền chèo, các báu vật
Vô lượng ức đời vì đại đạo.
Vua Dũng Kiện Đắc là thân ta
Xưa ngàn người con, Phật Hiền kiếp
Phật Liên Hoa Thượng là Nguyệt Thị
Đao phủ chính là Phật Tịch Vương.
Cung nhân, phi hậu và dân thành
Thân thích, bạn hữu và nô bộc
Sát-lợi thắng diệu cùng chủ thành
Tất cả người ấy, quyến thuộc ta.
Nếu ai theo ta trì cấm giới
Dùng tâm kính tín để cúng dường
Tất cả thầy đều Bát-niết-bàn
Nhờ tấm lòng tốt, chúng Bồ-đề.
Đồng tử! Xưa ta vô lượng kiếp
Được thấy Phật Ly Cấu Vô Nã
Tu theo hạnh Bồ-đề vô thượng
Xưa kia còn chịu khổ như vậy.
Nếu có Bồ-tát trụ Tổng trì
Khéo tu hạnh Từ, luôn bất động
Kẻ ấy không đọa các chỗ ác
Cúng dường Phật Ly Cấu Vô Nã.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nếu muốn thành Phật, làm Pháp vương
Ba hai tướng tốt tự trang nghiêm
Cần phải giữ giới không ô uế
Luôn luôn thuyết pháp, trụ Tổng trì.*

Này Đồng tử! Nếu Bồ-tát nghĩ như vậy: “Nay ta làm sao có an lạc để chứng đắc quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác? Các Bồ-tát ấy nên an trụ vào tịnh giới tự, đối với tất cả Bồ-tát khởi lên ý tưởng xem như thầy mình.

Bấy giờ Đức Thế Tôn liền nói bài kệ:

*Nếu có Bồ-tát trụ giới tự
Dùng tâm lợi ích hành Bồ-đề
Người ấy mau được sự lợi lạc
Hay được Thượng nhãn, làm Pháp vương.
Thường dùng tâm hòa an, bất động
Hằng thường tạo tác các nghiệp vui
Sau đó được gặp nhiều Đức Phật
Mau được Bồ-đề, lìa lưới nghi.
Nghe ta dạy sự tối thắng ấy,
Thấy các Tỳ-kheo trì tịnh giới
Dùng tâm ngay thẳng để phụng sự
Sau đó không lâu được định này.
Nếu dùng hằng sa kho cất giấu
Tràn đầy bảy báu ở trong đó
Kho tàng ấy rộng lớn như vậy
Giống như vô lượng hằng sa cõi.
Nếu có Bồ-tát thích tuệ thí
Suốt cả ngày đêm không gián đoạn
Dùng mãnh bố thí không ngừng nghỉ
Trải qua vô lượng hằng sa kiếp.
Nhưng ai nghe được Tam-muội này
Liền giữ tất cả kho Mâu-ni
Đó là vô lượng khối phước đức
Hơn bố thí trước, khó nghĩ bàn.
Phước đức như vậy rộng vô biên*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Hay diệt trừ được khổ thế gian
Đó là công đức tột tối thượng
So với bố thí phước vô cùng.
Tùy thuận Bồ-đề đệ nhất tạng
Bồ-tát trí tuệ hay thọ trì
Nếu ai nắm giữ Tam-muội này.
Đủ của cải thù thắng Bồ-đề
Đó là biển đa văn Phật pháp
Phước đức người ấy khó cùng tận
Với pháp thắng diệu khó nghĩ này
Gọi là Bồ-tát chân hộ trì,
Nếu ai hay nói định tịch diệt
Bồ-đề người ấy liền tăng trưởng
Chỉ trừ Thế sư Điều Ngự Sĩ
Đầy đủ đại Bi, Tự nhiên trí.
Hay được vô lượng các công đức
Phước đức thành tựu, ngày càng tăng
Trong cõi tam thiên đại thiên ấy
Không ai có thể so sánh được.
Phước đức vị kia không ai bằng
Bậc Trí khen ngợi cũng như vậy
Nếu ai nghe được Tam-muội này
Có thể thọ trì và đọc tụng.
Vì cầu thắng Bồ-đề chư Phật
Những người như vậy mới sánh bằng
Phát sinh đa văn, giống như biển
Phước đức người ấy không lường được.
Thọ trì đọc tụng Tam-muội này
Những người như vậy được phước đức
Này Đồng tử! Nếu phước là sắc
Tất cả thế giới không chứa hết.
Cho nên, Đồng tử! Nếu Bồ-tát
Mà muốn cúng dường tất cả Phật
Bậc thanh tịnh, quá, hiện, vị lai
Phải nên thọ trì Tam-muội này.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đó là Thắng Bồ-đề chư Phật
Đồng tử! Ông nên tin lời ta
Như Lai đã nói không thể khác
Tất cả chư Phật không nói dối.
Thuở xưa, khó nghĩ trong trăm kiếp
Ta vì việc ấy, thân hao mòn
Thường tu hạnh Bồ-đề thắng diệu
Vì cầu được thắng định như vậy.
Cho nên người phải thọ Pháp tạng
Vô số kinh điển từ đó ra
Phước đức ấy lớn khó nghĩ bàn
Có thể đạt được trí chư Phật.
Tất cả kinh điển, nó đứng đầu
Sinh ra vô lượng các nghiệp lành
Nói kinh này luôn luôn không sợ
Ngăn mé pháp ấy bất khả đắc.
Đập nát tam thiên thành ra bụi
Có thể biết được số vi trần
Thường nói trăm ngàn kinh khó nghĩ
Không ai đo lường được người ấy.
Các chúng sinh trong cõi Phật này
Hơi thở vào ra có thể biết
Bồ-tát thường diễn thuyết kinh này
Không ai biết được đâu ngăn mé.
Nếu quốc độ Phật như hằng sa
Sáu đường chúng sinh ở trong đó
Có thể biết được tâm của họ
Điều kinh ấy nói ai biết được.
Vô lượng các ức cõi thế giới
Các biển cả, sông hồ cõi ấy
Có thể biết vô số cát ấy
Các pháp Ngài nói ai biết được.
Chẻ một sợi lông thành trăm phần
Đếm số giọt nước nhiều ức cõi
Biết các biển nước trên thế giới

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Các lời Ngài nói không thể biết.
Vô lượng ức kiếp trong thế giới
Có bao nhiêu chúng sinh tất cả
Nhiều như cát bụi vẫn biết được
Điều kinh ấy nói không thể biết.
Điều Ngài diễn thuyết không đoạn tuyệt
Tất cả chúng sinh trong mười phương
Âm thanh của họ đều tính được
Không thể biết số Tu-đa-la.
Ngôn từ cú nghĩa đã khéo học
Lại hay diễn thuyết tất cả pháp
Trí tuệ rộng lớn và thông lợi
Rõ biết thật pháp cùng hỏi đáp.
Trí tuệ thông đạt nghĩa sâu rộng
Ngài thường biết tâm chẳng nghĩ bàn
Biết hết tự thể tánh âm thanh
Cho nên Ngài nói không chướng ngại.
Gọi là Đại Pháp sư vô ngại
Thuyết pháp cho đời không đấm trước
Khéo học tập, hỏi đáp, giải thích
Vì hiểu rõ Đệ nhất nghĩa đế.
Trong một câu, giải thích nhiều nghĩa
Nói chẳng nghĩ bàn, không trở ngại
Đã học về cú nghĩa vô ngại
Diễn thuyết giữa chúng không bế tắc.
Nếu ai thường trụ Tam-muội này
Thành tựu vô úy không động chuyển
Đã được pháp lực hành thắng hạnh
Lợi lạc vô lượng ức chúng sinh.
Như núi Tu-di đứng bất động
Dẫu cho gió lớn vẫn không hoại
Tỳ-kheo Pháp sư cũng như vậy
Tất cả dị luận chẳng lung lay.
Ba ngàn cõi đại thiên thế giới
Bao nhiêu núi non ở trong đó

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tất cả gió thổi có thể lay
Tỳ-kheo trụ không, luôn bất động.
Nếu ai cũng tương ứng với không
Là chỗ trụ xứ Phật quyết định
Nếu ai định biết các pháp không
Tất cả dị luận không thể hơn.
Các tà thuyết khác không thể động
Tất cả ngoại luận không thể hoại
Không ai xâm lăng, hủy nhục được
Nhờ nói định tịch tĩnh như vậy.
Người ấy cùng tận nơi pháp không
Luôn luôn an trụ trí vô thượng
Với tất cả pháp không nghi ngờ
Nhờ trì Tam-muội tối thắng này.
Được đạo phẩm, các lực không khó
Thần túc với biện tài vô ngại
Đạt được Thánh thông cũng như vậy
Nhờ thọ trì, tụng niệm kinh này.
Chết đây sinh kia đâu có khó
Hay thấy trí tối thắng vô thượng
Chẳng nghĩ bàn ức na-do Phật
Ai trì kinh này đều thấy hết.
Đối với tất cả chỗ chư Phật
Được nghe định Ly cấu như vậy
Thành tựu trí tối thắng tương ứng
Đạt được tận cùng bốn biện tài.
Nơi các cõi ba ngàn thế giới
Từ chỗ thấp nhất đến đỉnh cao
Chư Thiên mến yêu chiếu Ma-ni
Cùng với bảy báu thật sung mãn.
Mười phương vô lượng các cõi Phật
Từ dưới đất thấp đến đỉnh cao
Đều đầy đầy vàng Diêm-phù-đàn
Đem các báu này dâng Mâu-ni.
Tất cả báu vật trong thế gian

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Qua vô lượng kiếp đem bố thí
Dâng cúng Như Lai mãi không thôi
Thâm tín là vì cầu Bồ-đề.
Nếu có Tỳ-kheo yêu thích không
Một lòng chấp tay mà lạy Phật
So với phước đức rộng thí trước
Phước ấy không bằng một phần nhỏ.
Nếu ai có được nhiều của cải
Tín tâm vì phước nên bố thí
Để cầu Bồ-đề Phật vô đẳng
Ta rõ thế gian mới so sánh.
Nếu ai đối với Tam-muội này
Nghe xong thọ trì bốn câu kệ
Người ấy đã nhóm các công đức
Phước trước trăm phần không bằng một.
Bồ-tát tối thắng hành bố thí
Chưa thể mau thành đạo Vô thượng
Nếu nghe được định thù thắng này
Mau chóng được Bồ-đề vô thượng.
Nếu ai đạt được tạng trân bảo
Đây khắp vô lượng hằng sa cõi
Vô số báu vật thật sung mãn
Bồ-tát không cho là giàu có.
Nếu đoạn khát ái, tu công đức
Lại hay đạt được Tam-muội này
Liên đủ tất cả vật để sống
Kho tàng đầy ắp, của cải nhiều.
Cho dù có được bốn thiên hạ
Bạc trí chẳng lấy đó làm vui
Nếu như được định ly cấu này
Hoan hỷ, vui mừng, lợi chúng sinh.*

Bấy giờ, Đại Bồ-tát Di-lặc với đầy đủ áo mũ, liền khen ngợi sự lợi ích của Tam-muội này, cũng vì Bồ-tát thời tương lai mà thọ trì, đọc tụng Tam-muội này thì sẽ được hoan hỷ, vì nó giúp thêm năng lực cho họ. Bồ-tát Di-lặc nói bài kệ rằng:

www.daitangkinh.org

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nếu ai hay trì pháp người trí
Bậc công đức oai thế cứu hộ
Có thể thọ trì nơi chư Phật
Pháp nhĩn thật vi diệu rộng lớn.
Đời ác mạt thế nhiều tham sân
Bỏ bất phóng dật, thường buông lung
Đầy đủ thật nghĩa thắng kinh điển
Người nào có thể thọ trì được.
Với các giới định, nhĩn, vãn, tài
Khéo học oai nghi để trang nghiêm
Ưu thích pháp trí, cây giải thoát
Thường mặc áo tàm quý tối thượng.
Trì đại trí tuệ, thích xuất ly
Chính là pháp Sơn vương đại địa
Nhìn thấy thế gian không Đạo sư
Dẫn họ đi đến Bồ-đề Phật.
Họ đã điều phục, tâm tịch diệt
Người ấy hướng đến Nhất thiết trí
Không hướng chúng sinh, khiến điều phục
Con Bậc Nhất Thiết Trí tối thắng.
Tự chứng giải thoát, khiến đến bờ
Nơi cành nhánh cây ái mà giải thoát
Chúng sinh thường thù miên, phóng dật
Có thể khiến họ được giác ngộ.
Với họ thường thích khéo điều phục
Cũng thường ưa thích nơi pháp thí
Không tương ưng với tâm tậ đố
Ưu làm tuệ thí, không keo kiết.
Thấy các chúng sinh nghèo khốn khổ
Thường khiến no đủ, sống đời dào
Đầy đủ công đức đệ nhất đạo
Bậc Trí, tất cả luôn tu tập.
Trống đại pháp Thắng diệu hết cả
Dùng tâm hoan hỷ đánh vang rền
Đoạn trừ lưới nghi, rõ diệu pháp

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trí tuệ kiên cố như Kim cương.
Ở trong chúng trụ thắng Thánh pháp
Luôn biết tâm ái dục chúng sinh
Diễn thuyết pháp cam lồ tối thượng,
Nghĩa là Tu-đa-la cốt yếu.
Mỗi một tự trụ Thắng thân thông
Hay cho thế gian mất Tối thắng
Trừ bỏ tối tăm như mặt trời
Hay sinh trí tuệ cũng như vậy.
Hiển bày chân thật trừ sợ hãi
Trí tuệ tăng thượng, tu thiền định
Ngài nói pháp vì tế tối diệu
Gọi là tịch diệt thắng xuất ly.
Mỗi một nghe nhận, kính người trí
Kiến lập tín nghĩa, phước tăng thượng
Luôn biết Tạng thắng pháp thế gian
Luôn luôn tuyên thuyết lời hay đẹp.
Ngôn ngữ khéo léo đạt nghi thức
Pháp này – chỗ nương đèn phát sáng
Thường dùng thiện tâm lợi chúng sinh
Tu hành pháp vì diệu tối thượng.
Ngài trụ pháp đạo lìa trần nhiễm
Và dùng tín tịch tĩnh lợi ích
Lấy pháp giáo hóa các thế gian
Được làm Đại Pháp vương tối thắng.
Hay làm bậc Pháp vương Vô thượng
Trụ nơi đệ nhất thật cung kính
Thường hay hộ trì diệu chánh pháp
Tùy thuận chuyển vận thắng pháp luân.
Với kẻ ngu si tự phóng túng
Xem thấy chúng sinh ái như vậy
Thấy tâm mê loạn rơi đường hiểm
Vào con đường ác khó thoát khỏi.
Khởi tâm thanh tịnh đại Từ bi
Nhờ đó hay trừ khổ thế gian

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Diễn thuyết đạo vi diệu tối thắng
Đó là con đường tám Chánh đạo.
Pháp ấy rất rộng và kiên cố
Tạo ra thuyền Thắng pháp vô thượng
Hay ở biên sinh tử phiền não
Tế độ các thế gian sợ hãi.
Quán đạo phẩm Không là áo giáp
Làm vị thuyền trưởng rất dũng kiện
Xa lìa sợ hãi thường an lạc
An trí chúng sinh thắng xứ ấy.
Họ đã trì chú, hành oai nghi
Giải thoát tất cả khổ bức bách
Đạt đến thuật sáng, trí cứu cánh
Bậc Trí hay biết dục chúng sinh.
Thấy bệnh phiền não không chỗ về
Các ác, tai hoạn nào thế gian
Liên đem pháp dược để điều trị
Như pháp vì họ mà cứu chữa.
Dùng các thắng thuyết trừ dị luận
Ngôn từ vi diệu mà tự tại
Biết các ngôn ngữ, đạt pháp nghĩa
Dũng mãnh trụ nơi thắng trí địa.
Sức nhẫn nhục, trí tuệ đầy đủ
Mặc áo giáp Từ bi kiên cố
Bậc Thánh dùng tuệ vui người trí
An trụ trong pháp không quanh co.
Ngài là Bậc Tối Thắng ba cõi
Đối với chúng sinh, được tự tại
Thấy các chúng sinh theo đường ma
Mê mờ đối với đường chân chánh.
Đường ấy tối thượng, Thánh vô cấu
Có thể hiển bày sự vô úy
Vô lượng trăm ngàn na-do chúng
Đi đến đường ấy, không buồn lo.
Các ngài là đèn sáng cho đời

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chỗ cứu, chỗ nương, là nhà cửa
Chúng sinh sợ hãi, thí vô úy
An ủi tất cả các chúng sinh.
Thấy họ hằng trăm khổ bức bách
Giống như người mù chẳng thấy gì
Đốt lên đuốc pháp rất tối thắng
Diễn thuyết hiển bày nghĩa chân thật.
Họ học nghề hay, lợi chúng sinh
Hay được tiếng tăm và công đức
An trụ nghề nghiệp đúng như pháp
Khiến các chúng sinh được an lạc.
Tất cả đều được đến bỉ ngạn
Có thể làm Đạo sư Tối thắng
Vì thương chúng sinh hướng Bồ-đề
Khiến họ an trụ nơi vô úy.
Mâu-ni luôn luôn không nhàm chán
Đó là trí tuệ và phước đức
Đã đến bờ Giới, Nhẫn, Thiền định
An trụ pháp thậm thâm vi diệu.
Đối với tha nhân không nhàm chán
Diễn thuyết pháp tịch diệt tối thắng
Giống như trời mưa khắp mặt đất
Mưa pháp tràn đầy cũng như vậy.
Nếu có chúng sinh đến chỗ ngài
Cầu hiểu pháp sâu và danh nghĩa
Được ở chỗ ngài nghe pháp báu
Hay trừ vô lượng vô biên khổ.
Các nghi hoặc họ thật to lớn
Liền dùng đao pháp mà cắt đứt
Đến bờ Giới, Nhẫn và Tam-muội
Biết chỗ ưa thích của chúng sinh.
Đại sĩ đã đạt trí cứu cánh
Đã khéo hiểu biết dục quần sinh
Quán sát tâm sở hành chúng sinh
Như tâm sở hành nhất định biết.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nếu ai nghe lời bậc trí tuệ
Khiến vô số chúng được tịnh nhĩn
Vượt qua bờ Thiền định, giải thoát
Hay được an trụ đường chân thật.
Hàng ức vô số các chúng ma
Không thể biết được tâm hạnh họ
Giống như dấu chim giữa hư không
Mọi người đều không thể biết được.
Điều phục tịch diệt, sức trí tuệ
An trụ tối thượng trong Thánh pháp
Tự tại đập phá các ma quân
Ngộ hiểu thắng Bồ-đề tối thượng.
Thường được đạt đến bờ thần thông
Mau chóng đi đến trăm ngàn cõi
Thấy được vô số ức Đức Phật
Số lượng cũng như cát sông Hằng.
Mắt tịnh không có các chướng ngại
Đều thấy các Đạo sư mười phương
Gìn giữ các căn không ô nhiễm
Tự tại đi đến vô lượng cõi.
Vì khiến mười phương các chúng sinh
Một lúc đều thành bậc Đạo sư
Ở trong vô lượng vô số kiếp
Luôn luôn khen ngợi không đoan tuyệt.
Biện tài vô ngại không cùng tận
Đức được khen ngợi cũng không cùng
Với định Ly cấu vô đẳng này
Nhờ trì tại tâm nên được vậy.*

Bấy giờ, Đức Thế Tôn lại muốn hiển bày lợi ích công đức của Tam-muội này và nói về công hạnh ngày xưa của Bồ-tát, cũng để hiển hiện năng lực tăng trưởng của Đồng tử Nguyệt Quang, nói về bản duyên của chính mình bằng bài kệ:

*Đồng tử! Nay ông hãy lắng nghe
Sở hành của ta trăm ngàn kiếp
Cúng dường trăm ngàn các Như Lai*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Để cầu tịch định thù thắng vậy.
Ở kiếp quá khứ khó nghĩ bàn
Như số cát bụi hàng trăm cõi
Ông nên biết điều ta vừa nói
Có Phật hiệu là Chúng Tự Tại.
Phật Như Lai ấy có quyền thuộc
Đầy đủ sáu mươi ức ngàn người
Thấy đều lậu tận, không phiền não
Với tám giải thoát khéo quyết định.
Lúc ấy tất cả các đại địa
An ổn, giàu có, không ô trược
Tất cả mọi người đều an lạc
Du hành qua lại đầy vui thích.
Giàu có của cải thật sung mãn
Hưởng thọ các thú vui cõi trời
Trì giới, điều phục, phiền não nhỏ
Nhan sắc đoan chánh thích nhãn nhục.
Giống như Thiên tử ở cung trời
Bậc Trí trì giới đủ công đức
Vào lúc ấy có một vị vua
Tiếng tăm vang lừng, tên Thiện Hoa.
Khi ấy nhà vua có các con
Cả thấy năm trăm, đủ niệm tuệ
Bấy giờ nhà vua ở chỗ Phật
Xả bỏ sáu trăm vạn vườn rừng.
Cây, hoa, quả đẹp thật trang nghiêm
Cúng Phật – Bậc Đại Bi tròn đủ
Dựng chùa cả thấy sáu trăm vạn
Chỗ kinh hành, sàng tọa cũng vậy.
Ca-sa, y phục, ức trăm ngàn
Trải chỗ kinh hành, nơi nghỉ ngơi
Như vậy vô lượng trăm ngàn thứ
Dâng cúng đầy đủ cho Sa-môn.
Bấy giờ đức vua lòng tín kính
Thấy đều dâng cúng Đấng Thiện Thệ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thành tựu tất cả phước đức lực
Hình sắc đoan nghiêm thật khả ái.
Đức vua thường tu Thập thiện đạo
Chính mình và người đều an trụ
Có trăm ngàn na-do-tha người
Đi theo đức vua đến chỗ Phật.
Tay cầm hoa đẹp và hương xoa
Bảo cái, tràng phan và âm nhạc
Cúng Phật, Bậc Thế Tôn tối thắng
Chấp tay tại đỉnh mà đứng thẳng.
Ngàn chúng Tỳ-kheo đứng im lặng
Người, Trời, Tu-la, Rồng, Dạ-xoa
Thấy đều cung kính mà nhìn Phật
Lành thay! Đức Phật nói pháp gì?
Mâu-ni Thế Tôn biết họ muốn
Cũng biết tâm tối thượng đức vua
Phật hay biết rõ đức tin họ
Nên mới tuyên thuyết Tam-muội này.
Khi Thiện Thệ diễn thuyết lời ấy
Các núi, đại địa đều chuyển động
Giây lát hư không mưa các hoa
Trăm ngàn hoa sen mọc từ đất.
Đã khéo rõ biết câu diệu nghĩa
Phật biết họ muốn nên ký thuyết
Vì vua nói định tịch diệt này
Xưa kia người nghe chỗ phân biệt.
Tất cả có, không do vọng tưởng
Không như ngựa hoang, như bọt nước
Như mây, điện xẹt đều không có,
Tất cả vô ngã, vô chúng sinh.
Pháp quá khứ, vị lai cũng không
Không đi, không ở lìa xứ sở
Thường không chắc thật, như huyền thuật
Tất cả thắng định như hư không.
Không xanh, không vàng, không trắng đỏ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tên gọi không có như tiếng vang
Nơi tâm là tâm, không tâm tánh
Lìa các âm thanh mà không vô.
Diễn thuyết cú nghĩa mà không chấp
Tuy lúc không nói, chữ chẳng không
Văn tự cũng không đến các nơi
Cũng lại không từ các nơi đến.
Chữ ấy vô tận, kho vô tận
Hoặc nói, hoặc không luôn vô tận
Thường nói cú nghĩa mà bất tận
Ai biết như vậy được vô tận.
Nếu biết pháp này là vô tận
Họ thường hay nói pháp vô tận
Tuy nói ngàn loại Tu-đa-la
Hằng biết các pháp lìa văn tự.
Trăm ngàn chữ Phật đời quá khứ
Cũng từng nói về trăm ngàn pháp
Với tất cả pháp đều vô tận
Pháp vô sở đắc nên vô tận.
Nếu ai thuyết pháp cho người nghe
Mà không chấp trước vào văn tự
Pháp vốn vô ngã, vô chúng sinh
Họ có thể thuyết đến vô tận.
Bậc Trí diễn thuyết tất cả lời
Không bị ngôn ngữ biến đổi tâm
Biết các lời lẽ như tiếng vang
Nên với lời nói không chấp trước.
Dùng các ngôn âm nói pháp này
Lời ấy khoảnh khắc liền tiêu diệt
Các lời lẽ ấy tướng như vậy
Tướng tất cả pháp cũng như vậy.
Các pháp không tướng cũng là tướng
Luôn luôn không tướng, tướng không tịch
Không tịch, không dục, không thủ xả
Cho nên tịch định bất khả đắc.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hữu vi, vô vi đều xa lìa
Đại Tiên như vậy không phân biệt
Xa lìa tất cả đường ác kiến
Hiểu rõ các nẻo đều vô vi.
Luôn luôn không nhiễm, không sân si
Vì vậy tâm thể luôn tịch diệt
Nhờ sức tối thượng Tam-muội này
Cho nên biết được pháp ấy không.
Như hư không, núi sông, hang suối,
Nghe nói âm thanh vang thảng diệu
Hữu vi lưu chuyển do duyên khởi
Tất cả đời không, giống như huyễn.
Trí lực ưa thích pháp công đức
An trụ trí tuệ Tiên thần thông
Phát ra ngôn ngữ rất thiện xảo
Hay nói định tịch diệt như vậy.
Chỗ nói giác quán, chỉ vọng tưởng
Thế gian không thể đến cùng tận
Bản tế xưa nay không có tướng
Nhưng vì đạo nhân duyên vị lai.
Tạo nghiệp không vì có chỗ sinh
Tùy thượng, trung, hạ mới có sinh
Tự tánh pháp này không hay biết
Pháp Không, vô ngã cần phải biết.
Nghiệp báo đen, trắng không hoại diệt
Tự mình tạo tác mình tự nhận
Nghiệp không thể đến ở nơi quả
Nhưng nghiệp hay làm nhân tạo ra.
Chư Phật diễn thuyết pháp Thế đế
Quán hữu vi, vô vi như vậy
Không có chân thật và ngã nhân
Tướng tất cả thế gian như vậy.
Tất cả các cõi đều hư vọng,
Giống như huyễn hóa, trắng trong nước
Không vô cũng như đóng bọt nước

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Dùng tiếng hiển thuyết luôn tịch diệt.
Tất cả đều bỏ, không đấm trước
Trì giới, oai nghi cũng không chấp
Không chấp nhãn lực các chúng sinh
Hành giả như vậy được tịch định.
Tùy theo sự ưa thích của vua
Như Lai ứng cơ mà diễn thuyết
Vua nghe Thế Tôn thuyết pháp rồi
Nên cùng quyến thuộc đều thọ giới.
Đức vua được nghe Tam-muội này
Vui mừng, nhảy nhót nói như vậy:
“Lành thay, Bậc nói Tam-muội này
Nên con quy y Phật Thế Tôn.”
Lúc đó có tám vạn nhân chúng
Nghe thể tánh pháp tối thắng này
Diễn nói nghĩa chân thật bậc nhất
Thấy đều chứng được Nhãn vô sinh.
Chúng sinh không có sự sinh diệt
Các pháp không sinh vốn không tịch
Vua và quyến thuộc biết như vậy
Thấy đều đạt được Nhãn vô sinh.
Bấy giờ Thiện Hoa bỏ ngôi vua
Nương theo Phật pháp mà xuất gia
Nhà vua có đến năm trăm con
Thấy đều theo cha mà xuất gia.
Khi vua và các con xuất gia
Ngoài ra người khác nhiều vô lượng
Tất cả vì cầu mong Phật pháp
Cũng theo Phật pháp mà xuất gia.
Như Lai tự tại dạy cho họ
Đầy đủ cả thấy hai ngàn năm
Vua với các con và quyến thuộc
Trong hai ngàn năm tu pháp hạnh.
Trải qua số năm tháng như vậy
Đức Phật Thế Tôn nhập Niết-bàn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Khi các Thanh văn đều diệt độ
Chánh pháp về sau rất suy vi.
Đức vua Thiện Hoa có con ngoan
Tên là Phước Tuệ, đủ chánh tín
Vua có Pháp sư làm Đạo sư
Thọ trì định thắng tịch như vậy.
Thông minh trí tuệ có niệm lực
Vô lượng trăm ngàn người cúng dường
Trăm ức chư Thiên đều theo hầu
Đi đến nơi nào cũng khen ngợi.
Lời nói êm dịu không thô tháo
Điều phục, học giới khéo phòng hộ
Âm thanh hòa nhã, lời khả ái
Trí lực, Tổng trì đều đầy đủ.
Được ca-sa đẹp cả trăm ức
Tỳ-kheo hiệu là Danh Xưng Quang
Phước lực vị ấy không ai bằng
Vô lượng Tỳ-kheo sinh đố kỵ.
Đây đủ phước đức và sắc lực
Cũng đủ trí tuệ và thần thông
Hộ trì tịnh giới, sức thiên định
Chỗ khởi sinh pháp lực Tỳ-kheo.
Tại gia, xuất gia và bốn chúng
Mọi người chiêm ngưỡng cùng yêu mến
Nếu trong Phật pháp được niềm tin
Kính tâm ái trọng mà cúng dường.
Thuở xưa con quý vua Thiện Hoa
Tên là Phước Tuệ, bậc tịnh tín
Biết Tỳ-kheo ấy khởi tâm ác
Ở bên thầy mình để hộ vệ.
Thì có năm mươi vạn quân chúng
Đều mặc áo giáp tay cầm cung
Thường theo ủng hộ Pháp sư ấy
Diễn thuyết Bồ-đề, hạnh tịch diệt.
Ở trong đại chúng nói pháp này*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Là không, không ngã, không thọ mạng
Nếu ai còn có sự chấp ngã
Họ sẽ không thích Pháp sư nói.
Chúng Tỳ-kheo không tin pháp không
Tức thì đứng dậy tay cầm đao
Rằng ngài nói dối, là phi pháp
Giết đi sẽ được phước đức lớn.
Pháp sư thấy đao không sợ hãi
Nhờ ngài tư duy đến pháp Không
Chẳng có chúng sinh để giết chết
Không có ngã nhân, như vách đá.
Tỳ-kheo Pháp sư liền chấp tay
Mở miệng nói rằng: “Nam-mô Phật”
Nếu nơi pháp Không thật không dối
Khiến đao trở thành hoa Mạn-đà.
Vì bậc họ giới muốn như vậy
Vừa nói, không trung liền mưa hoa
Các núi, đại địa đều chấn động
Đao liền biến thành hương hoa đẹp.
Bấy giờ kẻ chấp kiến, cầm đao
Chúng Tỳ-kheo ấy đều xấu hổ
Khiến tay cầm đao không cử động
Kinh hãi, hoảng sợ, rất hãi hùng.
Còn ai có niềm tin nơi Phật
Những người ưa thích nơi pháp Không
Khóc lóc kêu gào tiếng thật lớn
Tất cả y phục đều dâng cúng.
Tỳ-kheo Pháp sư khởi lòng Từ
Ở trước đại chúng nói lời rằng:
“Nếu ai sân hận đối với ta
Ta sẽ vì họ hành Bồ-đề.”
Bạn bè theo pháp rất là ít
Pháp sư luôn bị họ xâm hại
Nghe xong những lời không vui ấy
Năng lực nhẫn nhục càng thêm mạnh.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Khi vị Pháp sư tám mươi tuổi
Diễn thuyết tạng pháp Không Như Lai
Vô lượng trăm ngàn Tỳ-kheo ác
Nhờ sức của vua khiến thoái lui.
Vị Pháp sư ấy vào lúc khác
Lợi ích vô lượng trăm ngàn chúng
Suy xét giới hạnh không sút mẻ
Tức thì đi đến chỗ Phước Tuệ.
Vua thấy Pháp sư rất cung kính
Liên hỏi Tỳ-kheo ấy lời rằng
Đừng để bậc Đại sư của ta
Tâm bị nhiễu loạn, không hoan hỷ.
Ngài liền tâu rằng: Xin vua nghe
Chỗ khởi sinh nhân lực chư Phật
Nếu ở chỗ tôi nói lời ác
Liên khởi thắng Từ tâm tăng thượng.
Đã qua vô lượng trăm ngàn kiếp
Trong thời quá khứ tu nhân nhục
Tỳ-kheo Xưng Quang, chính là tôi
Như Lai Thích-ca nói như vậy.
Vào thuở xưa, vương tử Phước Tuệ
Người ủng hộ Pháp sư Xưng Quang
Luôn cả ngàn đời là bạn ta
Ta đã thọ ký làm Từ tôn.
Thuở xưa cúng dường Phật tự tại
Người tạo chùa tháp thật thắng diệu
Lúc đó vua Thiên Hoa xuất gia
Được Phật gọi là Liên Hoa Thượng.
Ta ở vô lượng trăm ngàn kiếp
Thọ trì pháp tối thắng Như Lai
Ta đã tích tập năng lực nhân
Đồng tử! Ông nên tùy thuận học.
Khi ta đã Bát-niết-bàn rồi
Về sau khi chánh pháp diệt tận
Tỳ-kheo ưa thích sách ngoại đạo*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Họ bèn hủy báng Thắng pháp ta.
Thô tháo, vui đùa, không hổ thẹn
Tham lam ăn uống không sợ tội
Lại còn đả trước nơi y bát
Kẻ ấy hủy báng Thắng pháp ta.
Thường thích đấu tranh, không biết ân
Những kẻ bần cùng, dòng hạ liệt
Ở trong pháp ta đi xuất gia
Họ không ưa thích pháp tịch diệt.
Thuận theo ý ma, mê chúng sinh
Theo ma tự do mà chấp trước
Kẻ phàm phu buông lung, tham dục
Họ không thích nơi không, tịch diệt.
Tại gia, xuất gia, cả bốn chúng
Dua nịnh, ngu si, sinh tâm ác
Tùy thuận những bạn ác như vậy
Kẻ ấy mặt thế chê pháp không.
Đồng tử! Ông đã nghe ta dạy
Nên thường cúng dường Tăng Lan-nhã
Bởi họ ưa thích sự không tịch
Những người như vậy giữ Phật pháp.
Trong Phật pháp ta chấp nhận họ
Xuất gia thọ giới và Bồ-tát
Tín thí đáng cúng, lia ô nhiễm
Người như vậy mới giữ Bồ-đề.
Thậm chí vứt bỏ cả thân mạng
Tu tập pháp Không, thích tịch diệt
Nơi pháp Không ấy tâm tương ứng
Thích ở Lan-nhã như nai rừng.
Dùng tràng phan, lọng và hương hoa
Đem đến cúng dường chỗ chư Phật
Cúng dường Bạc công đức vô đẳng
Mới mau đạt được Tam-muội này.
Xây dựng tháp miếu đẹp vô cùng
Dùng các vàng bạc mà sơn phết

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tạo vô lượng thứ các hình tượng
Vì nhân Bồ-đề khởi lòng Từ.
Có bao nhiêu vật để cúng dường
Bậc Tịnh diệu trong cõi trời, người
Ông nên cầu mong cúng dường Phật
Để cầu được trí Phật vô thượng.
Phải nên như pháp quán chư Phật
Là các Như Lai ở mười phương
Bậc trụ pháp hiện tiền vô lượng
Tất cả Phật tử cần chứng biết.
Tâm thường lợi ích, thích bố thí
Trì giới thanh tịnh, trụ sức nhẫn
Thích hành nhẫn nhục và viễn ly
Hay biết tất cả các pháp Không
Tinh tấn, dũng mãnh, không giải đãi
Siêng tu thiền định, giới, đa văn
Trí tuệ hiểu rõ, thường thanh tịnh
Không lâu thành bậc Đại từ bi.
Dùng quán bất tịnh trừ tham nhiễm
Sức từ đối trị được sân hận
Dùng pháp nhân duyên phá ngu si
Liên được đạo tối thắng vô thượng.
Quán thân giống như đống bọt nước
Tất cả đều không, chẳng chắc thật
Quán thấy ngũ ấm đều là không
Sẽ mau thành được trí tối thắng.
Lìa chấp của tất cả ác kiến
Không nương thọ mạng và ngã nhân
Rõ biết tất cả các pháp Không
Mau được thành bậc vua Mâu-ni.
Với các lợi dưỡng không tham trước
Không được lợi dưỡng cũng không buồn
Nghe người khen chê tâm bất động
Như núi Tu-di không lung lay.
Bởi vì cầu pháp nên cung kính

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chớ nên nghe xong, vội đáp lại
An trụ tất cả hành xứ Phật
Mau được du hành trăm thế giới.
Với các thế gian đều bình đẳng
Chớ sinh tâm sai biệt ghét, thương
Cẩn thận chớ cầu lợi danh tiếng
Mau được thành Bạc Thiên Nhân Sư.
Luôn luôn khen ngợi công đức Phật
Dùng câu, ngôn từ khen như thật
Chúng sinh nghe lời khen ngợi ấy
Nơi công đức Phật, sinh ưa thích.
Cha mẹ sư trưởng và chúng sinh
Tất cả như vậy đều cung kính
Nhưng không tùy thuận theo ma lực
Liên được ba mươi hai tướng tốt.
Thường lia tất cả nơi huyên áo
Sống nơi rừng tịch tĩnh không nhân
Đã được tự lợi còn lợi tha
Vì cầu giải thoát, mau hành đạo.
Thường thích tu tập tâm Từ, Bi
Đối với Hỷ, Xả cũng như vậy
Điều phục, tịch diệt nên khen ngợi
Mau được thành tựu lợi thế gian.
Nếu ai muốn được định tịch diệt
Hướng về đạo Vô thượng Bồ-đề
Cẩn thận chớ gần ác tri thức
Luôn luôn thân cận với người thiện.
Cũng đừng mong muốn quả Thanh văn
Cũng chớ thích sự tu hành ấy
Chỉ dũng mãnh thích công đức Phật
Mau được thành Phật cũng như ta.
Luôn nói lời thanh tịnh chân thật
Cẩn thận chớ nói dối, lời ác
Thường nói lời khả ái, tốt đẹp
Hay được Bồ-đề Phật tối thắng.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Đối với thân mạng chớ luyến ái
Cần thận chớ khen mình, chê người
Hãy tự nhớ nghĩ công đức mình
Chớ nhìn hành vi của kẻ người.
Thường thích quán không và giải thoát
Ở trong sáu đường chớ ưa thích
Bỏ tất cả tướng, không còn gì
Tâm thường an trụ nơi vô tướng.
Thường hãy xa lìa với nhị biên
Chớ có phân biệt có cùng không
Quán các chúng sinh do nhân duyên
Nếu ai biết vậy là Đại sư.
Vứt bỏ tất cả hạnh ái dục
Đoạn trừ tất cả tâm uế trược
Cắt đứt tất cả sự si ám
Được gọi Nhân sư tử tịch diệt.
Luôn thích quán sát sự vô thường
Lìa sự khổ vui trong các cõi
Ô uế, bất tịnh và vô ngã
Người tu như vậy là Nhân tôn.
Phật là đèn sáng ở thế gian
Nên nói chánh pháp thù thắng này
Ngài cũng hàng phục các ma lực
Đã đến thắng Bồ-đề vô thượng.
Các công đức ta mới vừa nói
Chỉ bày vô lượng trăm ngàn lối
Cần phải bỏ lối, tu công đức
Đồng tử! Như vậy sẽ thành Phật.*

